

„Waar is oom nou?” vroeg Marietje.

„Op zijn boerderij.”

„Waarom kom ik daar niet wonen?”

„Je tante heeft het veel te druk met haar eigen kinderen,” antwoordde Matje.

„O, maar, ik weet wel moeders met zeven kinderen, wilde jongens en die woonden in een wagen en huizen zijn altijd ruimer dan wagens...” en dan nadenkend... „bij oom is ook een Marie en een Willem, hé?”

„Ja Willempie en Miek.”

Even vlug als haar manier van spreken was, dacht ze.

„Ga ik naar school?” en ze keerde het hoofdje naar Matje.

„Ja, kindlief, de andere week.”

„O, ik kan al lezen en schrijven een beetje. 's Winters als we in een stad waren, dan was ik altijd op school.” Ze spreidde haar rechterhand uit en telde met de linker op de vingers: „eerst in Utrecht, toen in Maastricht bij de Zusters, toen weer in Utrecht en nu 't laatst in Amersfoort, ja, zoo was 't twee keer in Utrecht!” eindigde ze beslist en knikte met 't hoofd, zoodat de krullen naar voren vielen.

Ze zweeg een poosje, at stilletjes door, dacht misschien aan dien laatsten tijd in Amersfoort toen vader ziek was, haar zoo alleen achter liet bij menschen, maar dan ineens: „Wat zijn jelui allemaal oud, heel erg oud. Hebben oude menschen dikke vellen, voelde je daar net niet, dat er een vlieg over je voorhoofd liep?” Ze legde haar klein verbrand handje op Piets arm. „Voelde je daar nou heelemaal niks van?”

„Nee, niemendal,” antwoordde hij buitengewoon zacht.

„Nou, als ik ze zie, zal ik ze wel weggagen, al jelui vliegen, want het kriebelt toch wel wat.”

Ze maakte drukke, levendige bewegingen met haar handen, trok haar schouderdjes gedurig op onder het spreken en sprong, toen de borden leeg waren, van haar stoel op, en liep den tuin in met kleine, cordate passen.

Piet volgde haar: „Zoo'n deksels, aardig ding!” lachte hij in zijn eigen.

„Als ze maar niet Roomsch is, bij de Zusters op school geweest, moet je denken,” zuchte Bet en Gijsje heel ijverig: „Mensch, laat naar je kijken, die lui in zoo'n woonwagen nemen dat zoo nauw niet, en al is de moeder ook zoo'n loszinnige kermisbelg geweest, ze heeft haar kind dan maar wat aardig groot gebracht en 't kind gaat naar de Zondagschool, dat heeft Velders zelf gezegd, waar, Mat?”

Matje knikte toestemmend. Ze had er wat tegen op gezien zoo'n kermiskind, 't kon wel een verwaarloosd klein ding zijn met wilde manieren en de oudjes zouden last van haar hebben. Ze had al gedacht, hoe ze de armoedige plunje gauw zou verbranden, je wist toch maar nooit wat je in huis haalde en nu met iets weeks en teeders in 't hart bekeek ze 't oude, maar nette kindergoed, dat in 't spoormandje was, telkens verlengde kleeven, uitgetornde opnaaisels. Och, 't waren stellig knappe ouders geweest, te trotsch om ook maar een cent aan den broer te vragen, die zoo'n rijke vrouw getrouwd had